

držování pachateli (nebo účastníku) hlavního trestného činu ke své vlastní ochraně, šlo-li jí při takovém nadržování o to, neb alespoň též o to, by chránila sebe samu. Zmateční stížnost však chybuje, pokládajíc za právní otázku, zda obžalovaný jednal jen ve prospěch K-y a H-e, a napadá její řešení z důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Neboť otázka záměru, který obžalovaný sledoval svým činem, je otázkou skutkovou, a tu řeší soud ve vlastním oboru působnosti podle volného uvážení všech výsledků průvodního řízení způsobem vízícím soud zrušovací, a tudíž i zmateční stížnost, pokud řešení tomu nejsou důvodně vytýkány vady formální. Proto není zmateční stížnost provedena po zákonu, pokoušejíc se dovoditi, že obžalovaný, odstraňuje K-u a H-e, jednal ve svůj prospěch, pro vlastní záchranu, a chtějíc dolíčiti tvrzenou právní nesprávnost rozsudku na tomto jí samou sestrojeném předpokladu, přičítíc se rozsudkovým zjištěním, podle nichž obžalovaný jednal jen ve prospěch řečených pachatelů, a že obžalovanému nešlo při tom zároveň o vlastní jeho ochranu. Po zákonu není provedena zmateční stížnost ani, pokud, ostatně zcela povšechně, popírá proti rozsudkovým zjištěním, že obžalovaný znal čin K-y a H-e a podrobnosti, jež čin ten činí zločinem.

Odvolání veřejného obžalobce z výroku, že nebyla vyslovena ztráta práva volebního, bylo přisvědčiti. Obžalovaný hleděl svým činem ukrýti před vrchností hlavní pachatele odvážného zločinu, ohrožujícího neobyčejnou měrou pokoj a pořádek ve státě. Podnět k tomuto činu zavdala, jak i napadený rozsudek uvádí, skutečnost, že šlo o přívržence fašistického hnutí, v jehož čele byl obžalovaný jako vůdce, a projevuje se tedy jasně v jednání obžalovaného snaha, prorazit se svými stranickými zájmy stůj co stůj, třebas i na úkor veřejného řádu a nerušeného chodu spravedlnosti ve státě. V této snaze jest spatřovati pohnutku nízkou a nečestnou, neboť tkví v neúctě k veřejnému pořádku a v negaci platného právního řádu. Bylo proto vysloviti ztrátu práva volebního.

Čís. 4269.

Jest obecně známo, že proražení plodového obalu jest typickou manipulací, která má nutně v zápětí odumření živého plodu a se právě za tím účelem provádí.

Zjištěním tohoto typického způsobu umělého potratu je po případě zjištěno přerušení těhotenství normálně probíhajícího, při němž jest z povahy věci míti za to, že tu byl v době zákroku plod schopný života v těle mateřském.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, Zm I 544/30.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných Aloisie R-é a Vlasty B-ové do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze 22. dubna 1930, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými spoluvinou na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o případ Vlasty B-ové, lze připustiti, že tu rozsudek nemá výslovné zjištění o schopnosti jejího plodu k dalšímu vývinu v těle mateřském v době, kdy na ní stěžovatelka R-á podnikla zjištěný zákrok. Než tím, že obě stěžovatelky ve svědecké výpovědi Dr. K-a, který prý mohl postihnouti při prohlídce Vlasty B-ové v pátém lunárním měsíci pohyby plodu, a z výpovědi obžalovaných Aloisie R-é a Vlasty B-ové o tom, jak plod po vyjití vypadal, samy dovozují, že jest to pochybné a že spíše lze souditi na to, že plod v těle B-ové byl již odumřelý, není důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. proveden po zákonu. Ze zjištění rozsudku, že obžalovaná R-á doznala, že po tamponování Vlasty B-ové (asi šestkrát) prorazila obal, a že podle výpovědi Vlasty B-ové vyšel pak po silných bolestech plod asi 30 cm dlouhý, tudíž ze zjištění typického způsobu umělého potratu, proti němuž rozsudek neuvádí nic o tom, z čeho by vycházelo na jevo, že plod by byl vyšel i bez zákroku R-é již odumřelý, je bezpochybně zřejmo, že jest tím zjištěno přerušení těhotenství normálně probíhajícího, při němž jest z povahy věci samozřejmě míti za to, že tu byl v době tohoto typického abortivního zákroku plod, schopný života v těle mateřském, který právě jen následkem zákroku byl z těla mateřského vypuzen a tak před donošením schopnosti k životu pozbaven. V řízení nebyly tvrzeny žádnou z obžalovaných ani jinak na jevo nevyšly pochybnosti o tom, že plod B-ové byl před zákrokem R-é již odumřelý, ani že vyšel z jiné příčiny, než právě následkem zákroku obžalované R-é. Obecně jest známo a nepotřebuje výslovného zjišťování, že taková typická manipulace, jakou provedla v rodidlech B-ové obžalovaná R-á — proražení obalu plodového — má nutně v zápětí odumření živého plodu a se právě za tím účelem provádí. Nebyla-li tudíž ani tvrzena jiná příčina vyjití plodu ze života Vlasty B-ové než právě manipulace obžalované Aloisie R-é, která byla podnikána právě k docílení umělého potratu, nepotřeboval se nalézací soud blíže obíratí tímto zjištěním, které pravidelně, když již ani plod ani matka podle stavu v době zákroku nemohou býti podrobeni přesnému zjištění, může budovat jen na negativních předpokladech, že se jiná, spontanní příčina potratu nevyskytla.

Čís. 4270.

Vylákání zápůjčky je jednáním podvodným, věděl-li vypůjčitel od prvopočátku, že nebude s to zápůjčku platiti, a přes to ji vylákal v úmyslu způsobiti škodu.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, Zm I 710/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 5. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto